

กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวของคำศัพท์
เทคโนโลยีในภาษาไทย: แนวความคิดประยุกต์ทางภาษาศาสตร์
The Lexemicalization of the Vocabulary of Technology in Thai:
An Adaptation of Linguistic Perspective

สิริศระ โชคทวีกิจ^{1*}

Sirisira Chokthawikit^{1*}

¹ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
กรุงเทพมหานคร 10240

¹ Department of Thai and Eastern Languages, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng
University, Bangkok 10240

*Corresponding author: sirisira.c@ru.ac.th

Received: October 1, 2021; Revised: November 19, 2021; Accepted: February 4, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์หน่วยศัพท์เดี่ยวของกลุ่มคำศัพท์เทคโนโลยีในภาษาไทยพร้อมอธิบายกระบวนการกลายเป็นคำศัพท์เดี่ยว และ 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการใช้หน่วยศัพท์เดี่ยวกับคำศัพท์เต็มในประเด็นความหมายที่ใช้สื่อสารโดยใช้แนวคิดทางภาษาศาสตร์ด้านหน่วยคำวิทยาและหลักการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้รับการประยุกต์เพื่อสรุปผลการวิเคราะห์ โดยปรากฏผลลัพธ์ ดังนี้ หน่วยศัพท์เดี่ยวเกิดจากกระบวนการของการตัดเสียงพยางค์ของคำศัพท์เต็มคำเดิมให้เหลือเพียงพยางค์เท่าที่ออกเสียงและสื่อความหมาย ซึ่งหน่วยศัพท์เดี่ยวทั้งหมดในงานวิจัยนี้เป็นคำยืมแบบทับศัพท์จากภาษาอังกฤษ แต่ความหมายของคำเหล่านั้นที่กลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวมีการใช้เฉพาะในวงสังคมไทย อีกทั้งวิธีคิดและการกำหนดชื่อคำศัพท์เฉพาะทางได้แก่ “กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว” “หน่วยศัพท์เดี่ยว” ในภาษาไทย และ “Lexemicalization” ในภาษาอังกฤษ เป็น

นวัตกรรมของผู้วิจัย ส่วนคำภาษาอังกฤษ “Lexemic” ได้รับการปรับความหมายเฉพาะในงานวิจัยนี้ ซึ่งอาจเป็นการนำเสนอการเสริมความหมายใหม่อีกความหมายต่อไป

คำสำคัญ: กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว หน่วยศัพท์เดี่ยว การตัดเสียงพยางค์ คำศัพท์เทคโนโลยี

Abstract

The purposes of this research paper are 1) to analyze the lexemics of the technology vocabulary in Thai together with the explanation of the lexemicalization, and 2) to analyze the relationships of the use of the lexemics with the full words used in the issue of meanings in communication. Linguistic concepts in morphology and other relevant principles are applied to the analysis of the lexemics. The findings are as follows: the lexemics are formed by the process of cutting the syllables of the original full vocabulary into only syllable inasmuch as they are pronounced and construed. In which all lexemics in this research were borrow words from English; however, the meanings of those words that become the lexemics are represented only in Thai society. In addition, the method of thinking and the coinage for specific terminology include “กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว – Lexemicalization” and “หน่วยศัพท์เดี่ยว – Lexemic” in Thai and “Lexemicalization” in English are innovative terms of the researcher. The English word “Lexemic” has only been modified in this research which express the particular usage may be a further presentation of new meaning for the English wordlist system of “Lexemic”.

Keywords: Lexemicalization, Lexemic, Syllable Cutting of a Word, Technology Vocabulary

บทนำ

คำที่ใช้สื่อสารในภาษาไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างหลากหลาย เช่น การกลายเป็นคำพยางค์เดียว คือคำแต่เดิมที่มีสองพยางค์ (disyllable) ต่อมาพยางค์แรกของคำไม่ได้รับการเน้นเสียงหนักจึงกร่อนเป็นคำกึ่งสองพยางค์ (sequisyllable) ในขั้นแรก และพยางค์แรกเปลี่ยนหรือสูญเสียไปจึงเหลือแต่พยางค์ที่สองเป็นคำพยางค์เดียว ยกตัวอย่าง หมากรั้ว-มะร้าว-ร้าว(ภาษาไทยถิ่นใต้), กระเป๋-ก(ะ)เป๋-เป๋ แต่มีคำบางคำหรือบางกลุ่มคำที่เกิดกระบวนการเป็นแกนพยางค์ (syllabication) ของคำประสมและกลายเป็นพยางค์เดียว ซึ่งเป็นการเพิ่มคำในภาษาอีกวิธีการหนึ่งในระดับภาษาพูด จะเห็นได้จากตัวอย่างคำ ดังนี้ “ฟอง, แม่” เกิดจากคำสองคำประสมกันจาก <ฟอ + มิง> และ <แม่ + มิง> ปรากฏการณ์ของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาระดับหน่วยคำวิธานเป็นการใช้ภาษาจริง และมีผลต่อการบรรจุเก็บคำที่มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในระบบภาษาต่อไป ทั้งนี้ปรากฏใช้ในการพูดและการเขียน โดยเฉพาะการพิมพ์คำเหล่านั้นในโลกโซเชียล (online social network) ความน่าสนใจของปรากฏการณ์ด้านการใช้คำเป็นสิ่งสมควรได้รับการศึกษาวิจัยอย่างกระจ่างชัด เพื่อประโยชน์ด้านการเรียนรู้ และการพัฒนาความก้าวหน้าในการวิจัยด้านภาษาทุกมิติ ผู้วิจัยจึงนำภูมิหลังจากประสบการณ์ทั้งการสอนและการร่วมสื่อสารผ่านการใช้คำลักษณะที่เปลี่ยนแปลงเหล่านี้มาเป็นฐานทางความคิดของการวิจัย ยกตัวอย่างที่พบเบื้องต้น คำยืมภาษาอังกฤษกลุ่มคำศัพท์เทคโนโลยี กรณีสูญเสียพยางค์แรก คือ “อีเมล” (email) (> อิเล็กทรอนิกส์ เมล – electronic mail) กลายเป็น “เมล” การสังเกตนี้เองทำให้ผู้วิจัยตระหนักโดยมุ่งเน้นการวิเคราะห์กระบวนการเปลี่ยนแปลงให้เกิดกลายเป็นคำตัดสิน ต่อจากนี้ผู้วิจัยเรียกว่า “หน่วยศัพท์เดี่ยว” (Lexemic) และอธิบายความหมายของหน่วยศัพท์เดี่ยวเชิงเปรียบเทียบระหว่างคำศัพท์เดิมก่อนการตัดเสียงบางส่วนออก และการเปรียบเทียบต้นทางภาษาเดิมที่เป็นแหล่งที่มา การวิจัยนี้จึงก่อประโยชน์ด้านการเรียนรู้การใช้ภาษาด้านหน่วยคำวิธานและคำศัพท์เฉพาะทาง คือ ด้านเทคโนโลยี เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงหรือความผันผวนในโลกดิจิทัล (Digital Disruption) การสังเกตภาษาในชีวิตประจำวันกลายเป็นแหล่งข้อมูลเพื่อศึกษาวิเคราะห์ปรากฏการณ์ของหน่วยคำศัพท์เดี่ยวในงานวิจัยนี้

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาวิเคราะห์กระบวนการตัดเสียงพยางค์ให้กลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว
2. พิจารณาลักษณะทางความหมายของหน่วยศัพท์เดี่ยวในการสื่อสาร ซึ่งเปรียบเทียบกับคำศัพท์เต็ม

คำถามการวิจัย

1. กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวมีกระบวนการอย่างไร
2. ความหมายของหน่วยศัพท์เดี่ยวหลังจากกระบวนการเปลี่ยนแปลงแล้ว ยังคงมีความหมายเป็นลักษณะอย่างไรในการสื่อสาร เมื่อเปรียบเทียบกับคำศัพท์เต็ม

สมมติฐาน

1. กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวเกิดจากกระบวนการก่อนเสียงของพยางค์และการตัดพยางค์ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำ
2. ความหมายของหน่วยศัพท์เดี่ยวมีความหมายเหมือนเดิมเมื่อเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์เต็มดั้งเดิม แต่มีความหมายเชิงทำเนียบภาษา (register) คือ การใช้เฉพาะกลุ่มบุคคล

ทบทวนวรรณกรรม

การสังเคราะห์ประเด็นกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว

เสียงในภาษามนุษย์มีครั้งของจำนวนนับแต่ครั้งเป็นหนึ่งพยางค์ (syllable) โครงสร้างพยางค์มีแกนพยางค์ คือ เสียงสระเป็นสำคัญ (Cooper & Zec, 2018) และเสียงพยัญชนะที่เป็นแกนพยางค์ (syllabic) ก็สามารถนับเป็นจำนวนครั้งของพยางค์ได้ ตั้งแต่หนึ่งพยางค์เป็นต้นไปที่มีความหมายจะเป็นหน่วยคำ และเมื่อนำไปใช้ในประโยคสื่อสารตามแต่ละวิธีการทางภาษาหรือไวยากรณ์จะเป็นคำที่ถูกจัดเรียงในโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ หากเรียนรู้ภาษาพื้นฐานจะพบว่าการเรียนรู้การสอนกล่าวถึงเสียงพยางค์และคำ ไม่เน้นการอธิบายเชิงลึกดังการทบทวนทฤษฎีในที่นี้ ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงประโยชน์ของการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษารวมถึงมิติการเทียบองค์ความรู้ระหว่างวัฒนธรรม โดยลำดับการเริ่มต้นของการอธิบายแนวทางและแนวความคิดเพื่อสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ของกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่เกี่ยวข้องกับประเด็นด้านเสียงพยางค์ที่ถูกตัดออก หรือมีปรีชาน

(cognition) ที่เลือกใช้ภาษาแบบสันกระบะจึงเกิดการกร่อน ละ และตัดเสียงพยางค์ของหน่วยคำ คำ กลุ่มคำ วลีทั้งไป หน่วยทางวากยสัมพันธ์ระดับหน่วยคำวิชา และการเปลี่ยนแปลงทางภาษา สามารถอธิบายได้ดังนี้ Nemo (2003) ศึกษาอธิบายคำศัพท์เกี่ยวกับการกำหนดเรียกหน่วยทางภาษาที่เหลื่อมล้ำคล้ายกัน ได้แก่ หน่วยคำ (morpheme) หน่วยศัพท์ (lexeme) คำ (word) และ รายการศัพท์ (item) คำศัพท์เหล่านี้มีความสัมพันธ์ร่วมกันและมีการใช้อย่างใกล้เคียงกัน จนทำให้เกิดความสับสน หรือการผลิตชื่อเรียกคำศัพท์เหล่านี้เกิดจากนักวิชาการที่มีองค์ความรู้ตามทฤษฎีของแต่ละคนมีผลต่อการเลือกและคิดสร้างรูปภาษาเพื่อกำหนดคำศัพท์เหล่านี้ และเกิดความสับสนภายหลัง อีกทั้งมีการโต้ประเด็นเกี่ยวกับการกำหนดเรียกชื่อดังกล่าวมาโดยตลอด ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ ได้มีการทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับหน่วยศัพท์ซึ่งมีลักษณะครอบคลุมกว่าคำอื่น ๆ

Levin and Hovav (2015) นำเสนอการวิเคราะห์รูปแบบการนำคำศัพท์มาประกอบสร้างเป็นประโยค (lexicalization) ซึ่งไม่ได้กำหนดว่าคำที่นำมาเรียบเรียงลำดับในประโยคกำหนดอย่างไรให้แต่ละหน่วยเป็นคำเดียวในเงื่อนไขโครงสร้างของคำ ยกตัวอย่าง (1)

(1) English sentence: I kicked the door open.

French sentence: J'ai ouvert la porte d'un coup de pied.

Translation: I opened the door of a blow of foot. / I opened the door with a kick.

ในตัวอย่าง (1) พบว่าคำภาษาอังกฤษ “kicked” นับเป็นหนึ่งในหน่วยศัพท์ (lexeme) เกิดจาก 2 หน่วยคำ คือ “kick” กริยาแปลว่าเตะ และ “-ed” เป็นหน่วยคำไม่อิสระเกิดร่วมกับคำกริยาเพื่อแสดงการกระทำที่ผ่านพ้นหรือเป็นอดีต <kick + -ed> ส่วนหน่วยทางภาษา “J'ai” <je + ai> และ “d'un” <de + un> ในภาษาฝรั่งเศส พบว่าเกิดจากการลดรูปของการสะกดคำ อันเป็นผลมาจากการออกเสียงที่ลดเสียงใดเสียงหนึ่งไปด้วยอิทธิพลแวดล้อมใด ๆ ก็ตาม และเกิดการกลมกลืนเสียง (assimilation) การผูกประโยคดังตัวอย่างเป็นวิธีการที่เรียกว่าการนำคำศัพท์ประกอบสร้างเป็นประโยค ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “lexicalization” ตามความคิดและการอธิบายของ Levin และ Hovav

อย่างไรก็ตาม ในงานของผู้วิจัยไม่ใช้คำว่า “lexicalization” เนื่องจากไม่สอดคล้องกับปรากฏการณ์การกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่พิจารณาจากโครงสร้างของคำในระดับหน่วยคำวิทยามากกว่าโครงสร้างของคำที่นำมาเรียงเป็นประโยคในระดับวากยสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงผลิต

สร้างคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จากการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วมาประกอบสร้างกลายเป็น “lexemization” ซึ่งแสดงวิธีการประกอบสร้างดังนี้ <lexeme + -ic + -al + -ize + ation > หมายถึง กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว ยกตัวอย่าง (2)

(2) หยิบเป้าให้หน่อย

ในตัวอย่าง (2) คำว่า “เป้า” เป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่เกิดจากการตัดเสียงพยางค์หน้าของคำเต็มว่า “กระเป้า” มีผลต่อการสะกดคำเช่นกัน กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวยังคงความหมายเดิมไว้ เกิดคำถามว่า ลักษณะเช่นนี้ทำให้เกิดรูปแบบ (variant) ของคำขึ้นมา หรือสามารถกำหนดเป็นคำอีกคำได้ เมื่อพิจารณากระบวนการแล้ว สามารถพิจารณาเป็นได้ทั้ง 2 ประเภท คือ 1) รูปแบบ เนื่องจากยังมีความหมายเดิม และ 2) หน่วยศัพท์ เนื่องจากปรากฏรูปภาษาที่แสดงหน่วยทางภาษาของตัวมันเอง แต่อาจไม่เรียกว่า “คำ” หรือ “คำศัพท์” ในทางภาษาศาสตร์เพื่อหลีกเลี่ยงความคลุมเครือของการวิเคราะห์ประเภทและการกำหนดเรียกจึงสมควรเรียกรูปภาษาที่ปรากฏว่า “หน่วยศัพท์เดี่ยว”

จากการสังเกตทางปรากฏการณ์ของการใช้คำศัพท์ที่มีการลดจำนวนพยางค์ข้างต้นค่อนข้างสอดคล้องกับวิธีการตัดพยางค์ (clipping) มีงานศึกษาเชิงทฤษฎีของ Park (1988: 169) ซึ่งนำเสนอประเภทของการตัดพยางค์ไว้ 4 ประเภท ได้แก่ 1) การตัดพยางค์หลัง (back-clipping) เช่น ร้อยโท-loot มาจาก lieutenant (มีการเปลี่ยนรูปสะกด) แพทย์-doc มาจาก doctor น้ำมัน (เชื้อเพลิงยานพาหนะ)-gas มาจาก gasoline และ นักศึกษาปริญญาตรี-undergrad มาจาก undergraduate เป็นต้น 2) การตัดพยางค์หน้า (fore-clipping) เช่น รถบัส-bus มาจาก omnibus มหาวิทยาลัย-varsity มาจาก university (มีการเปลี่ยนรูปสะกด) เป็นต้น 3) การตัดพยางค์ให้เหลือตรงกลาง (middle-retaining clipping) เช่น ไข้หวัด-flu มาจาก influenza ชุดนอน-jams มาจาก pyjamas และ 4) การเปลี่ยนเสียงของพยางค์ (irregular clipping) เช่น สารเคมีชนิดหนึ่งเกี่ยวกับโพลีเมอร์-parylene มาจาก paraxylenn (สะกดตาม Park) หรือ paraxylene ในส่วนของประเภทที่ 4 ส่วนใหญ่เป็นการเปลี่ยนแปลงพยางค์ที่เป็นชื่อสารทางวิทยาศาสตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สิริศิระ โชคทวีกิจ (2559) กล่าวว่าคำว่า “ฟอง” มีกระบวนการลดเสียงเป็นแกนพยางค์ของคำว่า “มิง” กลมกลืนอยู่ในคำ ในกรณีนี้สามารถวิเคราะห์ให้เป็น 1 คำ เพราะสื่อความหมายเฉพาะในสถานการณ์การใช้ภาษา และยังวิเคราะห์ให้เป็นได้ทั้ง 1 หรือ 2 พยางค์ ด้วยเหตุผลทางสัทศาสตร์ที่ว่า คำที่มีเสียงนาสิกที่อยู่ท้ายพยางค์ (ตำแหน่งสุดท้าย) หากนับด้วยถือว่าเป็นแกนพยางค์ (syllabic) ก็นับเป็นอีกพยางค์ได้ (อมร ทวีศักดิ์, 2542: 43) ดังนั้น คำว่า <ฟอง> พิจารณาทั่วไปถือเป็นคำ 1 พยางค์ /phwɔŋ/ หากวิเคราะห์ตามเกณฑ์แกนพยางค์จะถือว่ามี 2 พยางค์โดยแกนพยางค์ที่ออกเสียงเน้นชัด คือ เสียง /ŋ/ ของรูปพยางค์สระกด “ง” ในคำ <ฟอง> /phwɔŋ.ŋ/ /phwɔŋ.ŋ/

การพิจารณาคำว่า “ฟอง” เป็นการกลายเป็นคำพยางค์เดียวชนิดแกนพยางค์ระหว่าง <ฟอ+มิง> เป็น <ฟอมิง> โดยลดเสียงคำหลังเป็นแกนพยางค์ เสียงที่เป็นแกนพยางค์ได้นั้นมักเป็นเสียงนาสิกและเสียงข้างลิ้น เสียงพยัญชนะที่เป็นเสียงนาสิกของคำหลังมีสองเสียง คือ เสียงพยัญชนะต้น /m-/ และเสียงพยัญชนะท้าย/-ŋ/ เสียงพยัญชนะต้นนั้นสูญเสียงไป และเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงเน้นเด่น (และอาจกลายเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของคำหน้าได้ เมื่อกรณีคำหน้าไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย) กลายเป็นคำว่า ฟอง /phwɔŋ.ŋ/ ออกเสียงคล้าย /ฟองอะ/ อีกทั้งสามารถได้ยืนรูปแปรทางเสียงหรือเสียงย่อย (allophone) ของคำนี้ว่า /phwɔŋ.ŋ/ เป็นเสียงย่อยที่มีการออกเสียงพยัญชนะเสียงหนึ่งนานขึ้นหรือการซ้ำเสียงพยัญชนะนั้น (consonant elongation/geminate) ออกเสียงคล้าย /ฟองงอะ/ ส่วนเสียงย่อย /phwɔŋ/ เป็นการออกเสียงคล้าย /ฟอง/ ที่มีเสียงสระยาวและมีเสียงแกนพยางค์เป็นเสียงพยัญชนะท้าย (มีรูปแปรเขียน “ฟออง, ฟองง”) และเสียงย่อย /phwɔŋ/ เป็นการออกเสียงคล้าย /ฟะง/ ที่มีเสียงสระสั้นและมีเสียงแกนพยางค์เป็นเสียงพยัญชนะท้าย รูปเขียนแบบอักษรวิธีไทยไม่สามารถแสดงคำทางสัทศาสตร์ได้ชัดเจนของคำ “ฟอง” ที่ออกเสียงได้ทั้งเสียงสระสั้นและยาว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้พูดสนทนาเอง

รูปแปรทางเสียงมีน้อยของการตีความเป็นคำสองพยางค์ได้ แต่ถึงอย่างไรการวิเคราะห์ก็นับเป็นหนึ่งพยางค์ ไม่ใช่ให้ตรงกับกฎการกลายเป็นคำพยางค์เดียว (แม้จะวิเคราะห์ได้ตามนั้น) แต่พิจารณาเรื่องการสะกดรูปคำที่รองรับเสียงย่อยต่าง ๆ จึงเหลือเพียงรูปคำ “ฟอง” ซึ่งรูปคำสะกดก็ยังมีรูปแปรของคำเขียนได้อีกเช่นกัน ยกตัวอย่าง “ฟอององงงง, ฟองง, ฟอองง” ไม่ว่าจะสะกดอย่างไรสามารถสื่อถึงที่มาของคำว่า “มิง” ที่กลมกลืนเข้าไปในหน่วยศัพท์เดียวแล้ว

คำที่มีกระบวนการเกิดหน่วยคำที่สัมพันธ์กับเสียง “แม่ง” คำนี้มีกระบวนการทางเสียง เช่นเดียวกับคำว่า “ฟอง” ซึ่งมาจาก <แม่+มึง> มีการกลายเป็นคำพยางค์เดียว ดังนี้ คำว่า “มึง” เหลือเป็นแกนพยางค์ /-ŋ/ ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้าย (สะกด) ให้กับคำแรกที่ไม่ใช่เสียงพยัญชนะท้าย (พยางค์เป็น ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย) “แม่” เมื่อประกอบเสียงกันเป็นเสียง

ข อ ง
คำว่า /mêŋ/, /mêŋ/, /mêŋ.ŋ/, /mêŋ.ŋ/ ไม่ว่าจะเป็นเสียงย่อยที่เน้นเสียงแกนพยางค์ หรือ เป็นเสียงสระสั้นยาวก็ตาม ถือเป็นคำเดียวกันนับเป็นหนึ่งพยางค์ตามหลักสัทวิทยา (phonologically analyzed) ในส่วนของเสียงหลักที่มีเสียงย่อยต่าง ๆ ที่แสดงรูปแปรทางการเขียน สะกดคำ ได้แก่ “แม่ง, แม่งง, แม่งงง, แม่งงงง, แม่ม่งงงงง” สำหรับรูปคำสะกดหลักคือ “แม่ง” เป็นไปตามหลักสัทศาสตร์ (phonetically analyzed)

ปรากฏการณ์ของคำหลายพยางค์อาจเป็นคำประสม คำประสาน หรือคำสมาสก็ตาม หรือกลุ่มคำที่มีการกลายเป็นแกนพยางค์นั้นเกิดขึ้นในคำภาษาไทยหลายคำ เช่น “รัฐธรรมนูญ” “เจ้าหน้าที่” “เป็นอย่างไร” ออกเสียงคล้ายว่า /rát.t̚m.nūn/ /เจ้าอินทรี/ /t̚s̚u.n.t̚hi/ /เป็น ซึงเง-เบ้งเง/ /p̚en.ŋ.ŋaj/ /p̚en.ŋ.ŋaj/ ซึ่งเป็น “การพูดแบบตามสบาย (Colloquial) ของคนไทย โดยทั่วไป... แต่เมื่อพูดเร็ว ๆ ตามสบาย” (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2547: 319) มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเกิดขึ้น เป็นตัวอย่างของเสียงแกนพยางค์เช่นเดียวกับหน่วยศัพท์เดี่ยว “ฟอง” และ “แม่ง”

พยัญชนะแกนพยางค์เสียง /ŋ/ แม้พบน้อยในภาษาทั่วโลกที่มีการศึกษาด้านการ กลายเป็นแกนพยางค์ แต่มีหลักฐานยืนยันจากภาษาดัตช์ถิ่นตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ คำว่า /kikən/ แปลว่า “มองดู” ในส่วนของพยางค์ที่สองมีเสียงสระที่ไม่เน้น (unstressed vowel or schwa) เกิดการไม่เน้นเสียงในภาษาพูด ยิ่งทำให้เสียงสระดังกล่าวสูญเสียไป จึงเหลือ /kikn/ เมื่อเสียงพยัญชนะสุดท้าย /-n/ กลายเป็นแกนพยางค์ แต่เสียงนั้นเกิดการกลมกลืนเสียงตาม ตำแหน่งการเกิดเสียงที่เพดานอ่อนของเสียง /-k-/ ที่อยู่ข้างหน้า จึงกลายเป็น /kikŋ/ ดังนั้น /-ŋ/ ทำหน้าที่เป็นเสียงแกนพยางค์ (Toft, n.d.)

กรณีภาษาลำคำคัญของโลก คือ ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงของคำ และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของจำนวนพยางค์ของคำที่ลดลงหรือเพิ่มเติม อีกทั้งทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลงการสะกดคำ ยกตัวอย่างคำว่า “because” ออกเสียง 2 พยางค์ว่า /bɪ'kɔz/, /bɪ'kɔz/ เป็นคำเชื่อม/คำสันธาน (conjunction) แปลว่า “เพราะ, เนื่องจาก” ในระดับภาษาพูด

นิยมออกเสียงเหลือ 1 พยางค์ คือ /kɔz/ ทำให้เกิดรูปคำสะกดของการออกเสียง 1 พยางค์ว่า “coz” หรือ “cos”

จากการทบทวนทำให้ทราบว่ากระบวนการกลายเป็นแกนพยางค์ (syllabication) เป็นหนึ่งในสาเหตุ ปัจจัย เงื่อนไขของการกร่อนเสียงให้จำนวนพยางค์ลดลงได้ ความน่าสนใจของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาด้านเสียงดังกล่าว ส่งผลต่อการสะกดคำ การใช้ภาษาพิมพ์ในสื่อแอปพลิเคชัน (app media) หรือภาษาแชท (chat language) กรณีของการใช้ภาษาปรากฏผ่านเครื่องมือเทคโนโลยี Vannestall (2012) กล่าวว่ามีย่อยต่อร่วมระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ปรากฏผ่านสื่อออนไลน์ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น จึงเรียกกระบวนการของภาษาแชทว่า “การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์” (computer-mediated communication or CMC) กรณีเฉพาะนี้เป็นความเหมาะสมของแต่ละงานวิจัย ซึ่งในงานของผู้วิจัยรับข้อมูลมาจากแหล่งต่าง ๆ ที่เหมาะสม สะดวก และไม่มีผลต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคล

อย่างไรก็ตามบางตัวอย่างที่ทบทวนมา แม้มีการกร่อนเสียงและเป็นแกนพยางค์ แต่ยังไม่เป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว เนื่องจากยังมีจำนวนมากพยางค์ตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป ในที่นี้ หน่วยศัพท์เดี่ยวจึงหมายถึงกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่เหลือ 1-2 พยางค์เท่านั้น เนื่องจากรูปแปรทางเสียงที่แตกต่างจากคำศัพท์คำเต็มเดิม และเป็นหน่วยทางภาษาที่สมควรได้รับการศึกษาวิเคราะห์เชิงสัททวะ-หน่วยคำวิทยา (phono-morphological analysis)

ดังนั้น การใช้ภาษาที่ปรากฏเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวหลังจากผ่านกระบวนการกร่อนเสียงการตัดเสียงพยางค์ และรวมเป็นหนึ่งหน่วยแล้ว จะเป็นข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ของงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัย จุดประสงค์ และทฤษฎีที่นำมาประยุกต์ปรากฏผลวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยทบทวนทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของการใช้ภาษาของคำศัพท์ที่ลดจำนวนพยางค์ลง เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตเห็นการใช้ภาษาของคำศัพท์ที่มีการออกเสียงสื่อสารและการสะกดคำในสื่อโซเชียล แอปพลิเคชัน (application) และแชทบอร์ด (chat board) ต่าง ๆ

ผู้วิจัยเก็บคำศัพท์ที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านการลดจำนวนพยางค์ และมีผลต่อการออกเสียงคำศัพท์เหล่านั้น โดยเฉพาะเป็นการเจาะจงกลุ่มคำศัพท์ด้านเทคโนโลยี ซึ่งเป็นวิธีการสุ่มเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) และสอดคล้องกับสถานการณ์เชิงประยุกต์ใน

ปัจจุบันที่มีการนำเทคโนโลยีและดิจิทัลเข้ามาวิเคราะห์ ในด้านภาษา ภาษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สามารถนำประเด็นรูปภาษาของคำศัพท์ดังกล่าวมานำเสนอวิพากษ์ได้

การสังเคราะห์ทฤษฎีเพื่อสร้างเกณฑ์ของการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว ผู้วิจัยศึกษา ทบทวนทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ด้านหน่วยคำวิทยา ในหัวข้อเรื่อง การยืมภาษา การทับศัพท์และการบัญญัติศัพท์ การสร้างคำ การกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวหรือที่เกี่ยวข้อง เช่น การตัด พยางค์/การใช้คำย่อเพื่อออกเสียงเป็นหน่วยภาษาใหม่ และการกำหนดชื่อเรียกหน่วยภาษา ด้าน หน่วยคำวิทยาที่มีความหลากหลายเพื่อกลั่นกรองลักษณะ วิธีคิด และตัวอย่างที่เหมาะสม ซึ่งนำมากำหนดเป็นเกณฑ์ของการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว และกำหนดเรียกกระบวนการ กลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวในงานวิจัยนี้

คำศัพท์กลุ่มเทคโนโลยีที่ใช้สื่อสารปรากฏทั้งการพูดและการเขียนหรือการพิมพ์ผ่านสื่อ โซเชียล (social media) ผู้วิจัยจะสืบค้นร่องรอยที่มาของคำศัพท์ซึ่งเป็นวิธีการทางศัพทมูลวิทยา (etymology) วิธีวิเคราะห์มุ่งเน้นไปที่คำศัพท์เดิม คือ อะไร ซึ่งมีที่มาของคำจากภาษาอังกฤษ เท่านั้น เนื่องจากการรับวิธีคิดและการใช้คำศัพท์ด้านเทคโนโลยีผ่านภาษาอังกฤษซึ่งได้รับความนิยมสูงสุด ความหมาย หน้าที่ บทบาท วิธีการใช้ ชนิดของคำ อ้างอิงแหล่งการปรากฏใช้ ภาษา การถ่ายทอดอักษรวิธีภาษาไทยและรูปแบบ ก่อให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงเป็นหน่วย ศัพท์เดียว หลังจากทบทวนทฤษฎี หลักการ องค์ความรู้ และแนวคิดที่เป็นประโยชน์ มีการนำมา ทดสอบอีกครั้งเพื่อกำหนด เพิ่มเติม พัฒนาให้เป็นเกณฑ์พิจารณาหน่วยศัพท์เดียวอย่าง สมบูรณ์

ผู้วิจัยวิเคราะห์คำศัพท์ที่มีการลดจำนวนพยางค์ตามการสรุปประมวลวิธีการของการ กลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว (lexemicalization) ซึ่งเป็นการศึกษาอธิบายเชิงภาษาศาสตร์ของการ ปรากฏรูปภาษาที่ใช้สื่อสาร ในงานวิจัยนี้พบจำนวนคำที่กลายเป็นหน่วยศัพท์จำนวนมากที่ เหมาะสม แต่ผู้วิจัยคัดสรรแบบวิธีการสุ่มเลือกเจาะจงจำนวน 10 คำ เพื่ออธิบายเชิงพรรณนา วิเคราะห์อย่างละเอียด

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความหมายของหน่วยคำศัพท์เดียวที่มาจากขั้นตอนที่ 6.5 เกี่ยวกับ ลักษณะการใช้และการสื่อความหมายไปยังสิ่งที่ประสงค์สื่อสาร ซึ่งเป็นการศึกษาอธิบายเชิง อรรถศาสตร์ (Semantics) หรือการศึกษาความหมายของภาษา

ผู้วิจัยเปรียบเทียบคำศัพท์จำนวนพยางค์เดียวกับหน่วยศัพท์เดียวว่ามีความเหมือน คล้ายอย่างไร ในวิถีปฏิบัติของการใช้ภาษา

ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายประเด็นสำคัญจากผลลัพธ์ และเสนอแนะแนวทางการศึกษาวิจัยด้านภาษาศาสตร์เกี่ยวกับกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว

ผลการศึกษา

กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว

การสำรวจการใช้คำศัพท์ด้านเทคโนโลยีเป็นไปตามขั้นตอนที่ 1 ของระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งอาศัยแหล่งข้อมูลทั้งภาษาเขียนที่สื่อสารในโลกโซเชียลและภาษาพูดที่ได้ยินทั่วไปในวงสนทนาเกี่ยวกับเทคโนโลยีซึ่งได้รับการคัดกรองมาจากคำศัพท์เทคโนโลยีดิจิทัลของหน่วยงานต่างประเทศ (เว็บไซต์สาธารณะ) ที่สำคัญรวมจำนวน 367 คำ ทั้งนี้มีการนำวิธีการคัดกรองคำศัพท์ของ Nation (2001) มาสืบหาคุณสมบัติที่เข้าข่ายของการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวเหลือ 50 คำ ก่อนการสุ่มเลือกแบบเจาะจงเพื่ออธิบายให้เป็นแนวทางอย่างชัดเจนจำนวน 10 คำ เบื้องต้นพบว่า การศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ยืมมาแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการสร้างคำในระบบภาษาอังกฤษ และมีผลต่อภาษาอื่น ๆ ที่ผ่านกระบวนการยืมคำศัพท์ กระนั้น การยืมคำศัพท์ของภาษาต่าง ๆ มีความเหมือนต่างกัน เนื่องจากวิธีการรับคำยืมจากต้นทางไปสู่ระบบภาษาของตนเองมีกระบวนการทางหน่วยคำวิยาศตามลักษณะของภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น ภาษาไทยมีการทับศัพท์ทับเสียงในรูปแบบการยืมคำจากจำนวนตัวอย่าง 50 คำที่สำรวจมา (ตารางที่ 1) เพื่อวิเคราะห์ผ่านเกณฑ์การพิจารณาว่าเป็นหน่วยศัพท์เดียวหรือไม่ และนำไปสู่การคัดเลือกจำนวนคำที่เป็นตัวแทนที่เหมาะสมต่อไป

ในการวิจัยนี้ แหล่งข้อมูลสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวเป็นคำศัพท์ในกลุ่มเทคโนโลยี ซึ่งมีความสอดคล้องในด้านการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาในยุคดิจิทัล (Digital Disruption) ที่มีผลกระทบต่อมวลมนุษยชาติ รวมถึงในระบบการศึกษาและการวิจัย ดังนั้น งานวิจัยนี้มีการประสานทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ต่อการวิเคราะห์คำศัพท์ด้านเทคโนโลยีในแง่มุมของการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว ผลการวิเคราะห์ปรากฏหน่วยศัพท์เดียวที่เป็นตัวอย่างสำคัญ ดังนี้

จากการคัดกรองคำศัพท์เฉพาะทางด้านเทคโนโลยีผ่านการคัดกรอง ซึ่งใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้ผลสำรวจจำนวน 50 คำ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คำศัพท์เฉพาะทางด้านเทคโนโลยีที่สะกดเป็นอักษรวิไทยที่ผ่านการคัดกรอง

คำศัพท์เฉพาะทางสาขาเทคโนโลยี จำนวน 50 คำ									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
โดร ^{ห์}	ไว-ไฟ	โฟน	พอร์ต	เฟช	แอป	แอนิเมะ	กราฟิก	ดิจิทัล	บูท
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
โหลด	บราวเซอร์	เร็บ	ไวรัล	ไซเบอร์	แก็ต	เอไอ	พอด	สกรีน	เมสเสจ
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
ปิด	ไบต์	เพจ	โมเต็ม	แรม	รอม	เซิร์ฟเวอร์	ยูนิค	ยูอาร์แอล	ไวรัส
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
แวน	เซิร์ฟ	มอนิเตอร์	มัลติมีเดีย	บล็อก	เพด	เน็ต	คีย์	คอม	เมล
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
ไฟล์	โพลเดอร์	เคสตัป	ซีฟาย	ดาต้าเบส	แคม	แบ็คอัพ	ล็อกอิน	ล็อกเอาท์	สกรีน

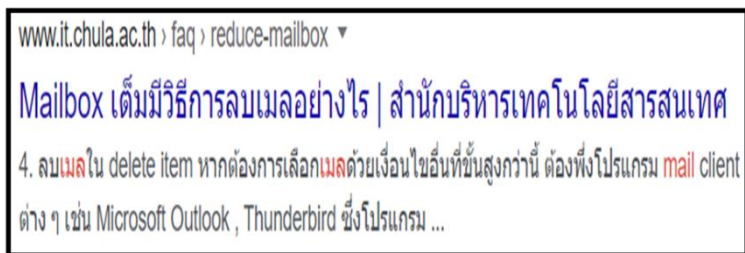
ผลสำรวจเกี่ยวกับคำศัพท์เทคโนโลยีจำนวน 50 คำข้างต้นนำมาสู่การวิเคราะห์เป็นกรณีศึกษาเฉพาะ โดยการดึงตัวอย่างออกมาจำนวน 10 คำ ด้วยวิธีการผ่านเกณฑ์การคัดกรองของกระบวนการกลายเป็นคำศัพท์เดี่ยวที่ชัดเจนที่สุด คือ เสียงที่แตกต่างจากคำศัพท์คำเต็มเดิม และความน่าสนใจตามการวิเคราะห์ทางสัททวะ-หน่วยคำวิทยา ดังนี้

เมล

คำว่า “เมล” มีรูปแปรจำนวนมาก ได้แก่ “เมล/เมลล์/เมลล์” มาจาก “อีเมล อี-เมล อีเมลล์ อี-เมลล์ อีเมลล์ อี-เมลล์” ซึ่งเป็นคำศัพท์ยืมจากภาษาอังกฤษ คือ “electronic mail” มีการใช้คำย่อ (abbreviation) ว่า “email” และ “e-mail” คำศัพท์ที่ถ่ายทอดเป็นอักษรวิไทยปรากฏความหลากหลายของการสะกดคำ เนื่องจากไม่ใช่คำไทยแท้ และหลักการเทียบอักษร/เสียงของแต่ละผู้ใช้อาจไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม แม้มีการใช้รูปพยัญชนะ <-ล> เป็นตัวสะกด แต่ไม่ได้มีการออกเสียงเป็น /-ล/, /-// ท้ายพยางค์ของคำ และการสนทนาไทยหมวดหมู่มาตราแม่ กน กล่าวว่า กลุ่มอักษร <-น, -ณ, -ญ, -ร, -ล, -ฬ> ออกเสียงเดียวกันเมื่อเป็นเสียงตัวสะกดเป็นเสียง /-น/ ดังเช่น คำว่า <กาน การ กาญจน์ กาล กาฬ การณ์> ออกเสียงว่า /กาน/ และ <กัณหา> ออกเสียงว่า /กัณ.หา/ แต่ไม่สามารถนำมาใช้กับการออกเสียงของคำว่า <เมล, อีเมล> ว่าเป็น /เมน, อีเมน/ ได้ แต่มีการออกเสียงว่า /เมว/ ลักษณะการออกเสียงข้างลิ้นของเสียง /-ล/ ที่เป็นเสียงตัวสะกดของคนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงเป็น /-ว/ แทน เนื่องจากคุณสมบัติทางเสียงระหว่าง /-ล/ กับ /-ว/ เป็นเสียงลักษณะเปิด (approximant) เหมือนกัน ดังนั้น

การแทนที่เสียงหนึ่งด้วยอีกเสียงหนึ่ง ฟังมีลักษณะร่วมของเสียงที่คล้ายกันบางประการนั่นเอง (Catford, 2001: 63, 68)

คำว่า “เมล” มีการใช้ทั้งการพูดและการเขียน ดังแหล่งข้อมูลดังนี้

ภาพที่ 1 คำว่า “เมล” สืบค้นจาก www.it.chula.ac.th > faq > reduce-mailbox

คอม

คำว่า “คอม/คอมพ์/คอมฯ” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “computer” และมีการทับศัพท์ว่า “คอมพิวเตอร์” แต่เดิมคำยืมนี้มีการบัญญัติศัพท์ว่า “คณิตกรณ์” (ศัพท์คอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศ พ.ศ. 2549 จาก สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2564: ขอนโล้น) และบางคนเชื่อว่า “เครื่องคณิตกรณ์” “สมองกล” และ “เครื่องสมองกล” อย่างไรก็ตามเกิดกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว คือ มีการตัดเสียงพยางค์หลัง ดังนี้ <คอมพิวเตอร์> แต่ยังมี การสะกดว่า “คอมพ์” เพื่อรักษารูปอักษรเทียบคำภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด และบางคนยังใช้ เครื่องหมายไปยาลน้อย “ฯ” เพื่อแสดงการละส่วนพยางค์ที่ไม่ได้ออกเสียงเป็น “คอมฯ” ประเด็นของการย่อคำด้วยเครื่องหมายไปยาลน้อยสามารถวิเคราะห์เป็นแบบตัวอย่างให้แก่คำศัพท์อื่น ๆ เพื่อระบุได้ว่าหน่วยศัพท์เดี่ยว คือ การลดเหลือพยางค์ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำเท่านั้น แต่ไม่ใช่แค่หลักการที่กล่าวมาข้างต้นเท่านั้น ซึ่งไม่มีการเติมเครื่องหมายไปยาลน้อยที่ให้ทราบถึงแหล่งที่มาของคำเต็ม มิฉะนั้นจะได้รับการพิจารณาเป็นรูปแปรทั้งทางเสียงและทางหน่วยคำ (allophonic and allomorphic variants) ของคำศัพท์ ฉะนั้น คำว่า “คอม, คอมพ์” เป็นรูปภาษา แสดงความเป็นหน่วยคำศัพท์เดี่ยวอย่างชัดเจน

คีย์

คำว่า “คีย์” มาจากคำทับศัพท์ว่า “คีย์บอร์ด” คำศัพท์ภาษาอังกฤษ คือ “keyboard” เมื่อเกิดกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวเหลือเพียงคำว่า “คีย์” หน้าที่และชนิดของคำ

เปลี่ยนแปลงในบริบทการใช้ คือ เป็นคำกริยา หมายถึง การกดพิมพ์อักษรหรือกรอกข้อมูลใส่ลงฐานเก็บข้อมูลผ่านคอมพิวเตอร์ ยกตัวอย่างเช่น “คีย์งานให้เสร็จก่อนมืดค่ำกว่านี้” แต่ชาวไทยนิยมมาใช้ในวงการทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เพื่อป้อนข้อมูล โดยต้นทางภาษาอังกฤษ เมื่อใช้เป็นคำกริยาจะใช้เป็นกริยาวลี (phrasal verb) มีคำบุพบท (preposition) “in” ใช้เป็น “key in” ไม่ใช่แค่ “key-คีย์” คำเดียว ดังนั้น การศึกษาเรียนรู้กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวเป็นประโยชน์ด้านการเข้าใจภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ในฐานะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม กล่าวคือ การยืมภาษาถูกนำมาใช้อย่างไรในภาษาปลายทาง และในภาษาดั้งเดิมมีการใช้อย่างไร

เน็ต

คำว่า “เน็ต” มีการตัดเสียงพยางค์หน้า คือ <อินเทอร์เน็ต> มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “internet” ซึ่งคำภาษาอังกฤษมีลักษณะการใช้คำเสียงตัดพยางค์หน้าเช่นกันเหลือว่า “net” การออกเสียงของหน่วยศัพท์เดี่ยว “เน็ต” ของชาวไทยแบบทั่วไป คือ /เหเน็ต/ คล้ายกับเสียงแรก of คำว่า “เหเน็ตเหน้อย” แต่รูปสะกดของหน่วยศัพท์เดี่ยวเป็นไปตามการถอดถ้ายักขรวิธีมากกว่าการออกเสียง พบตัวอย่างการใช้หน่วยศัพท์เดี่ยวว่า “เน็ต” ซึ่งเป็นที่รู้จักได้รับความนิยมแพร่หลายในการโฆษณา เพราะเป็นคลื่นเครือข่ายที่ใช้ในการเข้าถึงข้อมูล โดยพิจารณาจากภาพประกอบ

ภาพที่ 2 คำว่า “เน็ต” สืบค้นจาก

https://www.truemoveonline.com/?gclid=EAIaIQobChMI_tD1o7Gf6QIV2iMrCh0jownAEAAiAAAEglEnPD_BwE

เทค

คำว่า “เทค” ปรากฏรูปแปรหลายคำ เช่น “เทค/เทคฯ/เทคโน/เทคโนฯ” มาจากคำเต็มว่า “เทคโนโลยี” ซึ่งคำภาษาอังกฤษ คือ “technology” มีการตัดเสียงพยางค์หลังตามลำดับ ดังนี้ <เทคโนโลยี> และ <เทคโนโลยี> การสื่อสารด้วยหน่วยศัพท์เดี่ยวว่า “เทค” เริ่มเป็นที่นิยมและสร้างความเข้าใจในการสื่อสารได้ แต่มีเสียงตรงกับคำว่า “เชค” คือ สถานบันเทิงประเภทหนึ่ง คำนี้มาจากภาษาอังกฤษว่า “discotheque” และคำภาษาอังกฤษนี้เจ้าของภาษาตัดเสียงพยางค์หลังเหลือ “disco” แต่แรกเริ่มภาษาไทยยืมแบบทับศัพท์ว่า “ดิสโก้เชค” ต่อมา มีการตัดเสียงพยางค์หน้า <ดิสโก้เชค> คำที่เหลือจากการตัดเสียงพยางค์ว่า “เชค” เป็นคำที่เป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวในภาษาไทย เนื่องจากรูปแบบสถานบันเทิงดังกล่าวมีอยู่ในสังคมไทยก่อนคำว่า “เทค” ที่เพิ่งได้รับการตัดพยางค์ช่วงไม่เกิน 10 ปีที่ผ่านมา “เทค” จึงกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวในกลุ่มเทคโนโลยีที่ออกเสียงตรงกับหน่วยศัพท์เดี่ยวของชื่อเรียกสถานบันเทิง “เชค”

กรณีของเสียงคำว่า “เทค” ผู้วิจัยได้รับฟังจากการสื่อสารสนทนาทั่วไป พบว่า มีการออกเสียง 2 แบบ ได้แก่ 1) “เทค” ออกเสียงว่า /เท็ก/, /thék/ เสียงวรรณยุกต์ต่ำหรือเอก (low tone) ซึ่งตรงกับหน่วยศัพท์ “เชค” และ 2) “เทค” มีการออกเสียงได้ว่า /เท็ก/, /thék/ เสียงวรรณยุกต์สูงหรือตรี (high tone) ดังนั้น รูปสะกดกับการออกเสียงไม่ตรงกัน เป็นประเด็นทางการเรียนรู้ที่น่าสนใจด้านการสอนภาษาเชิงเปรียบเทียบ

แอป

คำว่า “แอป” มาจากคำทับศัพท์คำเต็มว่า “แอปพลิเคชัน” “แอปพลิเคชัน” ซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษ “application” และมีรูปแปรการสะกดหลายคำ เช่น “แอปพลิคชัน” “แอปพลิเคชัน” แม้กระทั่งการลดจำนวนพยางค์ลงเหลือเพียงพยางค์แรกยังพบรูปแปรเช่นกัน คือ “แอป” โดยมีการออกเสียงโดยทั่วไปว่า /แอ๊ป/ ส่วนคำภาษาอังกฤษมีการลดพยางค์เหลือ “app” ซึ่งมีลักษณะการตัดพยางค์เหลือที่พยางค์แรกเหมือนกันทั้งสองภาษา

ไดรฟ์

คำว่า “ไดรฟ์” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “drive” แต่คำเต็ม คือ “flash drive” หรือ “handy drive” หรือ “thumb drive” และเป็นความหมายเดียวกันกับคำว่า “USB” (ยูเอสบี) เมื่อภาษาไทยรับยืมคำนี้เข้ามา มีการลดพยางค์เหลือพยางค์หลังและทับศัพท์ว่า “ไดรฟ์” หมายถึงอุปกรณ์ขนาดพกพาที่สามารถบรรจุข้อมูลดิจิทัลและนำไปเปิดในสื่ออุปกรณ์เทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ อย่างไรก็ตาม หากใช้เฉพาะหน่วยศัพท์เดี่ยว “ไดรฟ์” ที่ย้อนกลับไปที่คำภาษาอังกฤษว่า “drive” (ไม่ใช่คำเต็ม) จะมีความหมายเกี่ยวข้องแต่ไม่ใช่

เป็นส่วนอุปกรณ์ดังกล่าวที่เก็บข้อมูลได้ เพียงเป็นความหมายว่า กลไกส่วนหนึ่งในคอมพิวเตอร์ที่มีหน้าที่ในการอ่านข้อมูลจากดิสก์ (disk) หรือ เทปบันทึก (tape) (พจนานุกรมคอลินส์ออนไลน์ – Online Collins Dictionary)

โหลด

คำว่า “โหลด” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “download” คือ การนำข้อมูลออกมาจากระบบ ในทางตรงข้ามมีคำภาษาอังกฤษว่า “upload” หมายถึง การป้อนหรือส่งข้อมูลเข้าไปในระบบ อย่างไรก็ตาม แม้พยางค์สุดท้ายของภาษาอังกฤษทั้งสองคำเป็นพยางค์/คำเดียวกัน คือ “load” แต่ในภาษาไทยกลับมีแนวโน้มการยืมที่แสดงทิศทางเดียวมากกว่า คือ เป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวของคำว่า “download” และมีการทับศัพท์ว่า “ดาวน์โหลด” และเหลือเพียงพยางค์เดี่ยวว่า “โหลด” คือ การเข้าถึงข้อมูลในระบบเพื่อนำออกมาเก็บเป็นไฟล์ไว้ในพื้นที่จัดเก็บได้ เช่น “โหลดไฟล์มาอ่านก่อน แล้วแก้ไขให้เรียบร้อย” กระนั้นทิศทางตรงข้ามก็มีการใช้บ้าง คือ การส่งข้อมูลเข้าระบบ เช่น “โหลดไฟล์ขึ้นคลาวด์ ไฟล์จะได้ไม่หาย” แต่สังเกตได้ว่าปรากฏคำกริยาแสดงทิศทาง (directional verb) ของคำว่า “ขึ้น” ประกอบเพื่อแสดงความหมายของหน่วยศัพท์เดี่ยว “โหลด” ว่าเป็นความหมายเดียวกับคำว่า “upload” หรือเลือกใช้หน่วยศัพท์เดี่ยว “อัป, อัป” ออกเสียงว่า /อัป/ ที่ตัดพยางค์หลังของคำว่า “upload” เช่น “ช่วยกู้อัปก่อน ยังไม่เสร็จเน็ตช้า”

รีจิส

คำว่า “รีจิส” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “register” หรือ “registration” ซึ่งในความเป็นจริง การออกเสียงตามเจ้าของภาษา เสียงของพยางค์แรกจะออกเสียงคล้ายเสียงสระ /e-/ นั่นคือ /เรจิสเตอะ/ ดังการถ่ายถอดสัทอักษรแทนเสียงของคำดังกล่าวว่า /'re-, 'redʒɪstə/ ส่วนอีกคำหนึ่งออกเสียงว่า /,re-, ,redʒɪ'streɪʃən/ คล้ายกับการออกเสียงว่า /เรจิสเตรชั่น/ (พจนานุกรมคอลินส์ออนไลน์ – Online Collins Dictionary) ดังนั้น กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวของ “รีจิส” เป็นการล้อสารของชาวไทย อีกทั้งมีลักษณะเฉพาะของรูปภาษาที่ยืมปรับแต่ง

แก๊ด

คำว่า “แก๊ด”, “แกด” มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “gadget” ออกเสียงตามเจ้าของภาษาว่า /'ɡædʒɪt/ คล้ายการออกเสียงว่า /แกจิด/ (พจนานุกรมคอลินส์ออนไลน์ – Online Collins Dictionary) แต่ในการถอดถ่ายอักขรวิธีหรือทับศัพท์มีการกำหนดรูปอักษร <d> เป็น <ต> เป็น “แก๊ดเจ็ต”, “แกดเจ็ต” และมีการลดพยางค์หลังเหลือพยางค์แรกกลายเป็นหน่วย

ศัพท์เดียว คือ “แก๊ด” มีความหมายว่า อุปกรณ์ขนาดเล็กหรือเครื่องที่มีเทคนิคในการนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการใช้แบบภาษาไทยมักเป็นอุปกรณ์เสริมสนับสนุนการใช้คอมพิวเตอร์ มือถือ หรือเทคโนโลยีขนาดใหญ่กว่า

ความหมายของหน่วยศัพท์เดียวหลังการเปลี่ยนแปลงจากคำศัพท์เดิม

เมล

คำว่า “เมล” หรือ “อีเมล” มีการบัญญัติศัพท์ว่า “ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์” (ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ พ.ศ. 2549 จาก สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2564: ออนไลน์) มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “electronic mail: email/e-mail” และมีบางคนใช้ว่า “จดหมายไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์” หน่วยศัพท์เดียว “เมล” ในภาษาไทยเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับคำศัพท์บัญญัติและคำภาษาอังกฤษ แต่หากนำคำว่า “เมล” ที่มาจาก “mail” นำไปใช้กับเจ้าของภาษาพบว่ามีความเข้าใจว่าเป็นจดหมายแบบกระดาษไม่ใช่แบบสื่อออนไลน์ ยกเว้นใช้ว่า “e-mail” ซึ่งคำดังกล่าวมีคำย่อ “e” ที่มาจากคำว่า “electronic” เนื่องจากในบริบทไทยไม่มีการใช้คำว่า “เมล” ที่หมายถึงจดหมายแบบกระดาษ เมื่อเกิดกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว จึงเป็นหน่วยศัพท์เดียวที่สื่อเจตนาถึงข้อความ การส่งลักษณะของจดหมายผ่านรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในการรับรู้ของคนไทย ยกตัวอย่างการสื่อสารของการใช้หน่วยศัพท์เดียว “เมล” เช่น “เปิดเมลดูยัง” หรือ “เมลหาอาจารย์ที่ปรึกษาด่วน” เป็นต้น

หน่วยศัพท์เดียว “เมล” เมื่อนำมาใช้ในทำเนียบภาษาไทย พบว่า เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา เมื่อตรวจสอบกับต้นทางภาษาอังกฤษพบว่า มีการใช้ตรงกับต้นทางที่ีมีมาทั้งคำนาม เช่น

“People had to renew their motor vehicle registrations through the mail.”

(ผู้คนต้อง(อายุ)ใบลงทะเบียนยานพาหนะผ่านเมล) : และใช้เป็นคำกริยา เช่น

“...if a report must be electronically mailed to an office by 9 am the next day.”

(... ถ้าเมลรายงานส่งมา ให้ไม่เกิน 9 โมงพรุ่งนี้)

(<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/mail>)

โดยคำว่า “mail” ในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับ “e-mail” ที่เกี่ยวกับการใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตในการสร้างข้อความของเมล (คำนาม) และการส่งข้อความหรือเมล (คำกริยา)

คอม

คำว่า “คอม/คอมพ์/คอมฯ” พบค่าความถี่ของการใช้คำว่า “คอม” มากที่สุด เป็นการสื่อถึงความเป็นหน่วยศัพท์เดียวได้ชัดเจนที่สุด เพราะเมื่อใช้สื่อสารแล้ว ยังคงหมายความว่า “คอมพิวเตอร์” เหมือนเดิม และมีการแทนที่ (substitution) ระหว่างคำว่า “โน้ตบุ๊ก” (notebook) เช่น “เล่นคอมเสร็จแล้วก็มาช่วยทำงานด้วย อย่าเล่นอย่างเดียว” ข้อความนี้เป็นถ้อยภาษาของแม่ที่สื่อสารเตือนลูก ในขณะที่ลูกเล่นเกมในโน้ตบุ๊ก ความเป็นจริงอีกทางหนึ่ง คือ การกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งด้วยอีกชื่อเรียกหนึ่ง แต่ยังคงความสัมพันธ์ระหว่างกัน พิจารณาได้ว่าเป็นกระบวนการใช้คำแบบนามนัย (metonymic process) ดังตัวอย่าง “เล่นคอม = ใช้โน้ตบุ๊ก” เทียบกับ “ซื้อแพ็บ = ผงซักฟอก” ซึ่ง Steen (2005: 5-6) อธิบายเกี่ยวกับการใช้นามนัยเชิงภาษาศาสตร์ปริธานที่ผลต่อการคิดผลิตคำในระบบภาษาวา เป็นการเทียบโครงสร้างร่วมระหว่างคำและความหมายเพื่อให้เกิดการเข้าใจถึงสิ่งที่เปรียบเทียบหรือประสงคส์สื่อความไปยังอีกสิ่งที่มีเหมือนคล้ายใกล้เคียง ซึ่งเป็นกลวิธีทางภาษาด้านการใช้คำศัพท์

คีย์

คำว่า “คีย์” เป็นที่เข้าใจกันในหมู่ผู้ใช้ชาวไทย มักเป็นคนทำงานบริษัท การศึกษา พนักงานเจ้าหน้าที่ เนื่องจากคำดังกล่าวกลายเป็นคำกริยาแสดงการกระทำเกี่ยวกับการพิมพ์อักษร/ข้อมูล ซึ่งหากนำย้อนกลับไปยังภาษาอังกฤษจะไม่ทราบว่ามีมาจาก “keyboard” ได้แค่เพียงเทียบการถ่ายทอดอักขรวิธีได้คำว่า “key” ซึ่งแปลว่ากุญแจ คำเฉลย ระดับเสียงทางดนตรี หรือเป็นคำคุณศัพท์แปลว่าสำคัญ ดังนั้น หน่วยศัพท์เดียวในภาษาไทยของคำว่า “คีย์” แม้มีการดัดเสียงของพยางค์มาจากคำว่า “คีย์บอร์ด” แต่ในพจนานุกรมคอลินส์ออนไลน์ (Collins Dictionary: Online) ให้ความหมายของคำว่า “key” หนึ่งในความหมายทั้งหมดว่าปุ่มแป้นพิมพ์หรืออักษรเครื่องหมายบนแป้นพิมพ์ ซึ่งเป็นคำนามไม่ใช่คำกริยา หากเป็นคำกริยาไม่มีความหมายว่าพิมพ์กรอกข้อมูล มีเพียงความหมายของคำกริยาที่ใกล้เคียง คือ การใส่ปุ่มกดในช่องบนแป้นพิมพ์เมื่อประสงค์ให้เป็นคำกริยารวักคพิมพ์(ปุ่มแป้นพิมพ์) เจ้าของภาษาอังกฤษใช้กริยาลีว่า “to key in” โดยอธิบายความหมายว่า “If you key something in, you put information into a computer or you give the computer a particular instruction by typing the information or instruction on the keyboard.” หมายถึง การป้อน/พิมพ์ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่จัดเก็บข้อมูลได้ ซึ่งพิมพ์ผ่านแป้นพิมพ์ ยกตัวอย่างเช่น “Brian keyed in his personal code.” แปลว่า โบรอัน พิมพ์/คีย์ข้อมูลส่วนตัว(ลงในคอมพิวเตอร์) การใช้คำว่า “คีย์” ในภาษาไทยเป็นกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวเฉพาะของคนไทย ความหมายของหน่วยศัพท์เดียว

ค่อนข้างแตกต่างจากคำศัพท์เดิม และปรากฏชนิดของคำใหม่ คือ เป็นคำกริยาในภาษาไทย มีหน้าที่ คือ การแสดงการกระทำของการกดปุ่มแป้นพิมพ์เพื่อบันทึกข้อมูล

เน็ต

หน่วยศัพท์เดี่ยว “เน็ต” มีความสอดคล้องกันระหว่างการตัดเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ “net” ที่ยังคงใช้ความหมายเดียวกับคำว่า “internet” ได้ อีกทั้งเป็นคำมีค่าความถี่การใช้สูง เนื่องจากระบบอินเทอร์เน็ตกลายเป็นปัจจัยพื้นฐานหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนไทย รุ่นใหม่และวัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 10-60 ปี การใช้หน่วยศัพท์เดี่ยวในภาษาไทย “เน็ต” จึงแพร่หลาย การออกเสียงแบบภาษาไทยของคำที่สะกดว่า <เน็ต> ออกเสียงเป็น /เหฺน็ด/ เป็นเสียงวรรณยุกต์เอกหรือเสียงต่ำ แต่รูปสะกด <เน็ต> เทียบรูปคำสะกดว่า <เล็ด> ทำให้เห็นอ่านออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรีหรือเสียงสูง เนื่องจากคำภาษาไทยที่มีบริบทของอักษรต่ำ พยางค์ตาย ใช้สระเสียงสั้นออกเสียงวรรณยุกต์ตรี ดังคำว่า <เล็ด> แต่รูปคำสะกด <เน็ต> เป็นคำยืมทับศัพท์เท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับเสียงวรรณยุกต์ เพราะหน่วยศัพท์เดี่ยว “เน็ต” มาจากภาษาอังกฤษที่ไม่มีระบบเสียงวรรณยุกต์ จึงเป็นเพียงคู่เทียบ “เน็ต” กับ “เล็ด” เพื่อเข้าใจการออกเสียงเท่านั้น

เทค

หน่วยศัพท์เดี่ยว “เทค” เป็นคำที่มีความหมายคงเดิมเหมือนกับคำศัพท์เดิมว่า “เทคโนโลยี” แต่ยังสลับสนในขณะสื่อสารสนทนา เนื่องจากเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่มีพยางค์เดี่ยวตรงกับอีกเสียงของหน่วยศัพท์อื่น คือ “เคค” ส่วนหน่วยศัพท์เดี่ยว “เทค” เป็นหน่วยศัพท์ที่เริ่มนิยมใช้ถัดจากหน่วยศัพท์เดี่ยวที่ผ่านการตัดเสียงพยางค์มาก่อนแล้วอีกหน่วยศัพท์หนึ่ง คือ “เทคโน” การนิยมใช้หน่วยศัพท์เดี่ยว “เทค” จะสร้างการรับรู้ที่ขยายวงกว้างมากขึ้น

แอป

การใช้คำว่า “แอป” หลังจากกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวพบว่า ยังมีความหมายเดิมเดียวกับต้นทางภาษาอังกฤษ พจนานุกรมคอลลิ้นส์ออนไลน์ (Online Collins Dictionary) ระบุความหมายของ “app” ว่าเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการออกแบบเพื่อจุดประสงค์เฉพาะและนำไปใช้ในอุปกรณ์มือถือแบบดิจิทัลได้ การใช้หน่วยศัพท์เดี่ยว “แอป” ในภาษาไทยเน้นไปทางโปรแกรมหน้าจอ (screen) มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smart phone)

ในกรณีของหน่วยศัพท์เดี่ยว “แอป” ในยุคสื่อสารดิจิทัลที่มีความผันผวนและโรคโควิด-19 ระบาดทั่วโลก ส่งผลต่อมิติการใช้ภาษาไทยผ่านการทับศัพท์ เนื่องจากมีการรับคำศัพท์เข้ามาในการสื่อสารข้อมูลเพื่อปรับตัวให้ทัน คำใดที่ไม่ได้รับความนิยมและใช้ทั่วไป

ซึ่งยังไม่มีการทับศัพท์โดยหน่วยงานสำคัญของราชการ เป็นเพียงใช้กันให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น เมื่อมีเงื่อนไขทางดิจิทัลและโควิด-19 เข้ามาเกี่ยวข้องจึงมีหน่วยงานราชการบางแห่งเริ่มใช้คำทับศัพท์ซึ่งเกิดรูปแปรของการสะกดแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น ได้แก่ “แอป” “แอปพ” “แอปพ” โดยเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวที่มาจากคำศัพท์เต็มว่า “แอปพลิเคชัน” “แอปพลิเคชัน” “แอปพลิเคชัน” “แอปพลิเคชัน” “แอปพลิเคชัน” และ “แอปพลิเคชัน”

ตามการประกาศของคำสั่งศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง ที่ 2 /2564 เรื่อง การปฏิบัติตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 (ฉบับที่ 12) พบการใช้คำทับศัพท์ว่า “แอปพลิเคชัน” (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 138 ตอนพิเศษ 7 ง ลงวันที่ 8 มกราคม 2564) แม้ในประกาศดังกล่าวไม่พบการใช้คำว่า “แอป” แต่ผลของการใช้คำทับศัพท์ของคำเต็ม “แอปพลิเคชัน” มีผลให้ตัดพยางค์เหลือ “แอป” จึงกลายเป็นคำที่มีเอกสารราชการรองรับว่า อาจจะเป็นคำถูกต้อง โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษของราชบัณฑิตยสถานประกอบด้วยว่าคำว่า “แอป” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “app” ที่เป็นคำตัดพยางค์หรือการตัดคำ (clipping) (ดิฐ ศรินราวัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์, 2558 ; ศัพท์บัญญัติจาก สำนักงานราชบัณฑิตยสภา ศัพท์ภาษาศาสตร์ทั่วไป, 2560) มาจากคำศัพท์เต็มว่า “application” การถ่ายทอดอักขรวิธีจาก <-p> มาเป็น <-ป> เนื่องจากหลักการทางสัทศาสตร์ (phonetics) ว่า ชาวไทยไม่ออกเสียงปล่อยลม (unreleased) ของพยัญชนะท้าย จึงมีการกำหนดให้ใช้อักษร <-ป> เพื่อแทน <-p> ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายหรือสะกด (ราชบัณฑิตยสถาน อ้างถึงใน ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 106 ตอนที่ 153 ลงวันที่ 14 กันยายน 2532) แต่ยังมี การใช้รูปแปรของการสะกดทับศัพท์ภาษาไทยเป็น “แอปพ” และ “แอปพ” ดังผลตัวอย่างข้างต้น สำหรับการสะกดด้วย <-พ> อาจเทียบรูปคำภาษาอังกฤษที่อ่านมองเห็นอักษร “p” จำนวน 2 ตัว คือ <-pp> แม้จะสะกดด้วยรูปแปรอะไร แต่ส่วนใหญ่ชาวไทยออกเสียงแบบไทยว่า /แอ็ป/

โดรฟ์

หลังจากกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว คำว่า “โดรฟ์” นำมาใช้อย่างแพร่หลายในการสื่อสารผ่านหัวข้อเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์เป็นสำคัญ โดยการออกเสียงทั่วไปเป็น /ดัย/ เช่น “เฮาโดรฟ์/ดัย/มาดูดข้อมูลไป” ผลของการใช้หน่วยศัพท์เดี่ยวนี้ทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่เก็บข้อมูลดิจิทัลได้มากขึ้น รวมถึงบุคคลนอกวงการเทคโนโลยี เช่น บุคคลสูงวัยที่ไม่ถนัดด้านเทคโนโลยี เป็นต้น การออกเสียงของหน่วยศัพท์เดียวดังกล่าวไม่ต่างออกเสียง

เป็นสำเนียงไทยหรือเป็นสำเนียงเจ้าของภาษาก็ตาม ไม่สามารถทำให้เกิดความกระจ่างระหว่าง
 หมู่ชนทั้งหมดได้ดี เพราะเป็นหน่วยศัพท์เดียวที่มีประเด็นปัญหาของการออกเสียงและการรับ
 สาร กล่าวได้ว่า เสียง /ตัย/ ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติเสียงภาษาไทย

โหลด

ผลของการใช้คำว่า “โหลด” เป็นคำแสดงขั้นตอนของการนำข้อมูลออกมาจากระบบ
 อินเทอร์เน็ต ซึ่งแพร่หลายในวงการศึกษา สื่อมวลชน จึงทำให้คำดังกล่าวเป็นที่รู้จักในสังคม
 อย่างกว้างขวาง แต่หน่วยศัพท์เดี่ยวว่า “โหลด” เป็นการใช้ที่มีทัศนคติทั้งแบบเป็นกลางและทาง
 ลบ คือ ใช้โดยทั่วไป และการดึงข้อมูลออกมาอย่างไม่ถูกต้องทางศีลธรรม เช่น “เฮ้ย พวกมึง
 โหลดคลิปน้องแห่หยั่ง” การสื่อสารดังกล่าวเป็นคำพูดของวัยรุ่นชายและมีภูมิหลังรับรู้เกี่ยวกับ
 นักแสดงในวงการภาพยนตร์แบบต้องควบคุมการเผยแพร่ ทำให้ความหมายของหน่วยศัพท์
 เดี่ยว “โหลด” เป็นความหมายติดลบ ส่วนกรณีของการเลือกใช้หน่วยศัพท์เดี่ยวของคำว่า “อัฟ”
 เป็นการใช้ที่นิยมมากกว่า “อัป” เนื่องจากหน่วยศัพท์เดี่ยวคำหลังนี้มีรูปสะกดคล้ายกับคำที่มี
 ความหมายแย่ร้าย คือ คำว่า “อัปมงคล” และเกิดการหลีกเลี่ยงเชิงจิตวิทยาของความสัมพันธ์
 ระหว่างการใช้ภาษา ความรู้สึกรับต่อความหมาย และวิถีสังคม ในการเขียนสื่อสารจึงมีการเลือก
 รูปแปรของหน่วยศัพท์ “อัฟ” เช่น “อัฟไฟล์ไม่เสร็จเน็ตกากวะ” เป็นต้น

รีจิส

ผลกระทบของการใช้คำว่า “รีจิส” เริ่มมีความแพร่หลาย เนื่องจากเป็นคำศัพท์
 ภาษาอังกฤษได้รับการยืมเข้ามาในภาษาไทยและเกิดการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว ใช้แทน
 คำกริยาภาษาไทย คือ “ลงทะเบียน” ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเชิง
 วิชาการและนำมาเป็นภาษาพูดในวงการศึกษามากยิ่งขึ้น เบื้องต้น พบการใช้รูปแปรของหน่วย
 ศัพท์เดี่ยวระหว่าง “รีจิส” กับ “รี” ในการสนทนา แต่พบปัญหาที่สื่อสารไม่เข้าใจกัน เช่น “A:
 นักศึกษาริหน่วยกิตครบไหมเทอมนี้” (ลงทะเบียนหน่วยกิตครบหรือไม่) “B: ต้องทำเรื่องรีซ้ำ
 หรือคะ ยังี่เสียเงินอีกรอบป่าวคะ” เนื่องจากผู้รับสารรับรู้ของความหมายของคำว่า “รี” ที่เป็น
 คำยืมภาษาอังกฤษที่แปลว่า ทำซ้ำ เช่น “รีมาอีก ยังี่ไม่เห็นในเมล” หมายถึง ส่งมาซ้ำอีกครั้ง
 เพราะที่อ้างว่าส่งมาก่อนแล้วยังี่ไม่ได้รับ ส่วนผู้ส่งสารประสงค์ให้ความหมายของ “รี”
 เช่นเดียวกับหน่วยศัพท์เดี่ยว “รีจิส” ในการสนทนาดังกล่าวจึงไม่เกิดความสมดุล แต่มีประเด็น
 ของการใช้หน่วยศัพท์เดี่ยว

การสื่อสารผ่านจออิเล็กทรอนิกส์และปรากฏการณ์อื่น ๆ ที่แทรกซึม ทำให้เกิดการรับสารความหมายพร้อมบริบทที่มีประสบการณ์ไม่เท่ากัน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงตอบโจทย์ด้านพัฒนาการเรียนรู้การใช้ภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

แก๊ด

คำว่า “แก๊ด” ส่งผลกระทบทางลบมากกว่าเป็นบวก เนื่องจากเมื่อนำไปสื่อสารผ่านภาษาพูดจะออกเสียงแบบสำเนียงไทยคล้ายกับเสียงของคำว่า “แก๊ส” (ในกรณีที่ไม่ออกเสียงเสียดแทรก /-s/ ของรูปสะกด <-ส> ท้ายคำ) ทำให้เกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนได้ในวงสนทนา ในกรณีภาษาเขียนไม่พบความหมายผิดเพี้ยนในลักษณะที่เชื่อมโยงเสียงไปยังอีกคำที่เสียงคล้ายหรือเหมือนกัน แต่เกิดการพิจารณาว่ารูปสะกดของหน่วยศัพท์เดียว “แก๊ด” มีความหมายอะไรและอย่างไร เมื่อปรากฏในบริบทโซเชียลมีเดียเขียนที่สะกดคำดังกล่าว หากวิเคราะห์ภาพสินค้าเทคโนโลยีประกอบ จะช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ว่าหน่วยศัพท์เดียว “แก๊ด” คือ คำว่า “gadget”

สรุปผล

หน่วยศัพท์เดียวของกลุ่มคำศัพท์เทคโนโลยีที่เป็นตัวอย่างสำคัญ ซึ่งมีการยืมมาจากต้นทางภาษาอังกฤษได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของภาษาไทย ได้แก่ “เมล, คอม, คีย์, เน็ต, เทค, ไดรฟ์, โหลด, รีจิส, แอป, แก๊ด” พบว่าหน่วยศัพท์เดียว 10 คำ อันเกิดจากการสุ่มเลือกเจาะจงมีกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียวจากการตัดเสียงพยางค์หน้าของคำเดิมจำนวน 4 หน่วยศัพท์เดียว ได้แก่ 1. <อิเล็กทรอนิกส์ เมล/อีเมล> 2. <อินเทอร์เน็ต> 3. <แพลตฟอร์ม ไดรฟ์/แฮนด์ไดรฟ์/ซัมซ ไดรฟ์> และ 4. <ดาวน์โหลด/อัปโหลด> ส่วนการตัดเสียงพยางค์หลังของคำเดิมมีจำนวน 6 หน่วยศัพท์เดียว ได้แก่ 5. <คอมพิวเตอร์> 6. <คีย์บอร์ด> 7. <เทคโนโลยี> 8. <รีจิสเตอร์/รีจิสเตอร์> 9. <แอปพลิเคชัน> และ 10. <แก๊ดเจ็ต> ดังนั้น จำนวนหน่วยศัพท์เดียว 10 หน่วยเป็นตัวแทนในการวิจัยเชิงกรณีศึกษาเพื่อเป็นแนวทางการเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมและสังคมดิจิทัล อีกทั้งลักษณะสำคัญของหน่วยศัพท์เดียวจำเป็นต้องมีคุณสมบัติของหน่วยคำอิสระ (free morpheme) เสมอ เมื่อนำไปใช้ในประโยคสื่อสารได้ทันที

หน่วยศัพท์เดียวมีลักษณะทางภาษาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของการลดพยางค์ส่วนใดส่วนหนึ่ง และเหลือเสียงของพยางค์เท่าที่ใช้สื่อสารความหมายได้ และไม่มีการเติมเครื่องหมายที่แสดงว่าถูกละ/ลดเสียงของพยางค์ เช่น เครื่องหมายไปยาลน้อย “ฯ” เนื่องจากหน่วยศัพท์เดียวผ่านกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดียว ซึ่งเป็นวิถีคิดและวิถีการคนละแบบ

กันจากรูปแปร คือ กระบวนการออกเสียงหรือสะกดคำที่หลากหลายแต่ยังให้ความหมายคงเดิม เช่น โลหิต-โรหิต ออมขอม-ลอมขอม-รอมขอม ไทรทัศน์-ทีวี ดิน-เท้า หรือการออกเสียง /ร/ เป็นเสียง /ล/ เช่น /โรงเรียน/ ออกเสียงเป็น /โลงเรียน/ ความหมายเหมือนเดิม แต่เป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวเดียวกันที่ผ่านกระบวนการทั้งหมดตั้งข้อค้นพบในผลวิจัย ซึ่งเป็นการยืนยันปรากฏการณ์ของการใช้ภาษาและอาจมีแนวโน้มของการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียนอย่างเป็นที่นิยมโดยไม่แตกต่างจากคำศัพท์เดิม แต่ต้องได้รับความยินยอมทั้งจากประชาชนและหน่วยงานที่มีอำนาจด้านภาษาต่อไป

กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยวในงานวิจัยนี้พิจารณาเฉพาะกลุ่มคำศัพท์ทางเทคโนโลยี ซึ่งเป็นปรากฏการณ์การใช้ภาษาที่เห็นเด่นชัด และมีลักษณะร่วมเชิงสถานการณ์ คือ กระแสโลกาภิวัตน์และโลกดิจิทัล เมื่อใช้มุมมองเดิมมาวิเคราะห์พบว่าคำศัพท์ที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นเพียงคำยืมจากภาษาต่างประเทศแบบทับศัพท์ แต่วิทยาการทางการวิจัยก้าวหน้า มีวิธีคิด ทฤษฎีที่พึงประยุกต์ ทดสอบ และอาจสร้างเสริมเพื่อเป็นแนวทางการศึกษาระดับขั้นสูงต่อไป ในงานวิจัยจึงเป็นแบบแนวทางหนึ่งที่เหมาะสมต่อบัณฑิตทางสถานการณ์ของการบูรณาการที่กำลังเป็นที่สนใจและให้คุณค่าอยู่ ณ ขณะนี้

อภิปรายและสรุปผล

การตัดเสียงพยางค์ของคำศัพท์เป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ คือ การใช้ภาษาจริงของสมาชิกในสังคม ในแต่ละช่วงสมัยเวลา และปัจจัยอิทธิพลภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ความสะดวกรวดเร็ว การผลิตคำใช้เฉพาะกลุ่มอายุ ได้แก่ วัยรุ่น เป็นต้น การตัดเสียงพยางค์ออกไปเหลือพยางค์เท่าที่ออกเสียงและสื่อความหมายเป็นวิธีการที่เรียกว่ากระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว และหน่วยศัพท์เดี่ยวเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษานหน่วยคำวิทยา (Morphology) และมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางเสียงในวิธีการทางสัทวิทยา (Phonology) อาจเรียกลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทั้งสองว่า “สัททะ-หน่วยคำวิทยา” (Phono-morphology)

คำว่า “กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว” (Lexemalization) และหน่วยศัพท์เดี่ยว (Lexemic) เป็นวิธีคิดของผู้วิจัยที่อาศัยหลักการของทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ด้านหน่วยคำวิทยา และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นการนำเสนอนวัตกรรมทางการวิจัยด้านภาษาและภาษาศาสตร์ในประเทศไทย ซึ่งอาจมีผู้เห็นด้วยและเห็นแย้ง ผู้วิจัยยินดีรับคำวิจารณ์และคำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพของผู้วิจัยต่อไป

กรณีการสร้างศัพท์ใหม่โดยผู้วิจัย คือ คำศัพท์เฉพาะทาง 1) “กระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว” และ 2) “หน่วยศัพท์เดี่ยว” ที่เป็นภาษาไทย กับ 3) “Lexemicization” ที่เป็นภาษาอังกฤษ ทั้งสามคำนี้ยังไม่มีการผลิตสร้างจากนักวิชาการชาวไทยและชาวต่างประเทศตามเท่าที่ผู้วิจัยสืบค้น ส่วนคำว่า 4) “Lexemic” แม้มีคำนี้ในระบบภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้ใช้ในความหมายเดียวกับความคิดและการอธิบายของผู้วิจัย จึงเป็นการนำเสนอการเสริมความหมายเข้าไปในคำที่มีอยู่ในระบบในลักษณะการฉ้อฉล คือ มีความจำเป็นต้องใช้เช่นนั้นในงานของผู้วิจัย ข้อดีของวิธีคิดและวิธีวิเคราะห์ดังกล่าว คือ เป็นการบุกเบิกการผลิตสร้างคำศัพท์เฉพาะทางที่สอดคล้องกับเนื้อหาและขั้นตอนการวิจัยที่มีการเจาะจงประเด็นสำคัญอย่างลุ่มลึก

ข้อจำกัดของงานวิจัยนี้ คือ การดำเนินการวิจัยให้ติดตาม กำกับ ควบคุมปัจจัยให้ทันตามกรอบและขอบเขตที่กำหนดด้านสถานการณ์ ได้แก่ สภาวะดิจิทัลกับเทคโนโลยีที่ส่งผ่านระหว่างวัฒนธรรม และการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อโควิด-19 ทั่วโลก ดังการอธิบายไว้ในรายงานการวิจัยแล้ว แม้เป็นข้อจำกัด แต่มีข้อเด่นสำคัญเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศผ่านวิธีคิดของกระบวนการกลายเป็นหน่วยศัพท์เดี่ยว การตระหนักรู้ถึงความจำเป็นทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน และการเปิดโอกาสทางวิชาการที่ให้ผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญ และบุคคลที่ประสงค์ผลิตสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อสาธารณประโยชน์สืบไป และงานของผู้วิจัยอาจพิจารณาว่าเป็นต้นแบบ/แนวทางของการประยุกต์ระหว่างภาษาศาสตร์ การรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition: SLA) ในลักษณะการยืมภาษาที่ต้องเรียนรู้ความหมายกับวิธีใช้ และแนวโน้มทางเทคโนโลยีดิจิทัล

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นในการวิจัยนี้ว่าด้วยวิธีการลุ่มลึกแบบเจาะจง และมีการออกแบบการวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์พร้อมกับการสืบค้นข้อมูลเชิงระบบ คือ การได้รับข้อมูลจากสื่อโซเชียลประกอบกับการสื่อสารสนทนาจากประสบการณ์ สามารถสะท้อนปรากฏการณ์จำเพาะอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยแต่ละเรื่องย่อมมีข้อจำกัด ได้แก่ ขอบเขตการกำหนดแหล่งข้อมูลอาจมีขอบเขตที่เจาะจงเพียงขอบเขตเดียว การให้ข้อเสนอแนะในประเด็นนี้จึงเป็นการระบุขอบเขตที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น หรือประยุกต์การวิจัยเชิงการเรียนการสอนภาษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษในหมวดหมู่คำศัพท์เพื่อเสริมสร้างการใช้ภาษาของผู้เรียนชาวไทยต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

บทความฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยเรื่อง “ภาษาไทยในรูปแบบวิถีปรับตัวใหม่: การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในยุคดิจิทัลและท่ามกลางสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19” (The Thai Language in ‘New Normal Life’: The Cross-Cultural Communication in the Digital Age and in the Pandemic of Covid-19) “ได้รับงบประมาณอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณรายจ่ายจากรายได้มหาวิทยาลัยรามคำแหง” ปีงบประมาณ 2564

เอกสารอ้างอิง

- ดิฐ ศรีนราวัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์. (บรรณาธิการ). (2558). **ภาษาและภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ผณิตรา ชีรานนท์. (2556). **เสียงวรรณยุกต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: กำเนิดและพัฒนาการ**. เชียงราย: ชอปพิมพ์.
- พิณทิพย์ หวยเจริญ. (2547). **ภาพรวมของการศึกษาลัทธิศาสตร์และภาษาศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. **ภาพ คำว่า “เน็ต”**. จาก https://www.truemoveonline.com/?gclid=EAlaQobChMI_tD1o7Gf6QIV2iMrChOjowAEAAAYAAAEglEnPD_BwE.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2020). **ภาพ คำว่า “เมล”**. จาก www.it.chula.ac.th > faq > reduce-mailbox.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2564). **คำสั่งศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ที่ 1/2564 เรื่อง พื้นที่สถานการณ์ที่กำหนดเป็นพื้นที่ควบคุมสูงสุด ตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548, ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 138 ตอนพิเศษ 1 ง ลงวันที่ 3 มกราคม 2564**. จาก http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2564/E/001/T_0004.PDF.

ราชกิจจานุเบกษา. (2564). คำสั่งศูนย์ปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินด้านความมั่นคง
ที่ 2 /2564 เรื่อง การปฏิบัติตามข้อกำหนดออกตามความในมาตรา 9 แห่งพระ
ราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 (ฉบับที่ 12) ใน
ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 138 ตอนพิเศษ 7 ง ลงวันที่ 8 มกราคม 2564. จาก
http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2564/E/007/T_0031.PDF.

ราชกิจจานุเบกษา. (2532). ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์
ภาษาอังกฤษ ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 106 ตอนที่ 153 ลงวันที่ 14 กันยายน
2532. จาก
<https://www.orst.go.th/pdfs/web/viewer.html?file=/FILEROOM/CABROYINWEB/DRAWER004/GENERAL/DATA0000/00000753.PDF>.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2549). ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ
(คณิตกรณ์) (พิมพ์ครั้งที่ 7). จาก http://www.royin.go.th/coined_word/.

สำนักงานราชบัณฑิตยสภาศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ. (2549). ศัพท์
คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ (ไพบรณียธิ์เล็กทรอนิกส์) (พิมพ์ครั้งที่ 7).
จาก http://www.royin.go.th/coined_word/.

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2560). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ทั่วไป ฉบับราช
บัณฑิตยสภา. จาก http://www.royin.go.th/coined_word/.

สิริศิระ โชคทวีกิจ. (2559). ปรากฏการณ์เกี่ยวกับคำหยาบคายของวัยรุ่นไทยปัจจุบัน: แนวทาง
ภาษาศาสตร์สังคม. รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ “มนุษยศาสตร์
: ความจริงกับพลังแห่งความฝัน” (HUMANITIES: REALITIES AND POWER OF
DREAMS) (503–530). เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อมร ทวีศักดิ์. (2542). สัทศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและ
วัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

Browse all official Collins dictionaries. **Ad hoc**. From
<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/ad-hoc>.

Browse all official Collins dictionaries. **App**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/app>.

Cambridge Dictionary **Register**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/register>.

Cambridge Dictionary **Registration**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/registration>.

Cambridge Dictionary. **Cos**. From <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/cos>.

Cambridge Dictionary. **Drive**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/drive>.

Cambridge Dictionary. **Gadget**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/gadget>.

Cambridge Dictionary. **Key in**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/key-in>.

Cambridge Dictionary. **Key**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/key>.

Cambridge Dictionary. **Lexemic**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/lexemic>.

Cambridge Dictionary. **Mail**. From

<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/mail>.

Catford, J. C. (2001). **A Practical Introduction to Phonetics** (2nd Ed). New York:

Oxford University Press.

Cooper, A. I., & Zec, D. (2018). **Syllable**. From

<https://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199772810/obo-9780199772810-0084.xml>.

Levin, B. & Hovav, M. R. (2015). **Lexicalization Patterns**. From

<https://web.stanford.edu/~bcl Levin/lexpat15.pdf>.

Nation, I. S. P. (2001). **Learning vocabulary in another language**. Cambridge:

Cambridge University Press.

Nemo, F. (2003). **Morphemes and Lexemes versus “Morphemes or Lexemes?”**. From https://www.researchgate.net/publication/228597765_Morphemes_and_Lexemes_versus_Morphemes_or_Lexemes.

Paraxylene. From <https://www.chemicalsafetyfacts.org/paraxylene/>.

Park, Cheon-Bae. (1988). **A Study on the Rule of Clipping: with Special Reference to the Phonological Structure of English Words**. From <https://www.semanticscholar.org/paper/A-Study-on-the-Rule-of-Clipping%3A-with-Special-to-of-Park/d1022108293086583a85bd9aa092b81ae7c4fe92>.

Steen, G. (2005). Metonymy goes cognitive-linguistic. **Style**, 39(2).

Toft, Z. (n.d.). **The Phonetics and Phonology of some Syllabic Consonants in Southern British English**. From <https://core.ac.uk/download/pdf/19210273.pdf>.

Vannestal, M. E. (2012). **Chat Language – In the continuum of speech and writing**. School of Language and Literature, Linnaeus University. From <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:548889/FULLTEXT01.pdf>.